

„EDINOST“
izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **torkih, četrkih in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . . . 3.— „ „ 4.50 za pol leta . . . 6.— „ „ 9.— za vse leto . . . 12.— „ „ 18.—
Naročnino je plačevati naprej na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnica in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu: ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema *upravnštvo* ulica Molino picolo hšt. 3. II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprte reklame cije so proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„Edinost je med.“

Deželni zbor istrski.

VII. seja, dne 24. januarja 1896.

(Dalje.)

Pričela se je znamenita verifikacijska razprava.

Posl. N. Venier je poročal v imenu verifikacijskega odseka o volitvah za kmečke občine političnega okraja poreškega. Ker sta tam „zmagala“ italijanska kandidata, razume se ob sebi, da je predlagal v imenu italijanske večine, naj se potrudi volitev poslancev dra. Venierja in dra. Vergottinija.

Proti temu predlogu se je oglasil prvi dr. Laginja, ki je rekel:

Visoka zbornica! Predno preidem k govoru o volilnem činu samem, hočem izreči svoje obžalovanje na onem, kar je izjavil sedaj g. poročevalec, da namreč v zakonu niso točno označene vse določbe, da se torej morejo tolmačiti različno. To je ravno oni razlog, radi katerega slavna večina zameče in odobrava vse po svoji volji. Ako je to vaš temelj, potem treba zrušiti ta temelj, ker je krivičen in ni nimalo moralen. Vi, ki imate v svojih rokah sukno in škarje, vi, ki ste napravili zakonske osnove za Istro, vi ste imeli sveto pravo in dolžnost, poskrbeti za to, da v volilnem zakonu ne bode dvombe, da se moreta proti jednemu in drugemu uporabiti jednakim načinom zakon in pravica, brez razlike, da-li ugaja jedni ali drugi stranki. Volilni zakon za Istro in druge kraje (Glas na strani manjšine: Popravljeni!) je tisti dar Schmerlinga. Ta dar uživata od leta 1863; in v teh 33 letih se ni našla v slavni večini niti jedna krščena duša, koja bi bila zato, da e ta dar deliti se slovanskim prebivalstvom. Vam je bila pravica in dolžnost, da bi bili že davno premenili ta zakon. Da je bila to vaša dolžnost, dokazati hočem na kratko. V pokrajini je sedaj 112 rodbin velikega posestva. A koliko davka plačujejo te rodbine? Jedino 2 rodbini plačujeta direktnega davka po preko 1000 gl. Rodbini Lazarini in de Franceschi; tudi Polesini plačuje

preko 1000 gl., ali po predpisu prejšnjega leta. Preko 500 gl. ali manje nego 1000 gl. plačujejo samo neke obitelji: Auersperg, Rizzi, Vergottini, samostan v Dajli. Toraj tudi te je mogoče sešteti na prstih. V velikem posestvu je najmanje 76 rodbin, ki ne plačujejo niti po 200 gl. davka. V resnici se te ne morejo prištevati velikemu posestvu. V zasmeh volitvi velikega posestva je to, da je pri nas mogoče, da kdo plačuje 30, 40 gl. davka od zemlje, a drugih 60 gl. od hiše, ki jo ima v mestu in od koje vleče dohodke. In takega računajo k velikemu posestvu! Takih slučajev je mnogo, ali je tudi takih, ko naš kmet plačuje po 70, 80 gl. davka od hiše in zemlje, a nima volilnega prava kakor ti. On si mora iskati še 500 tovarišev in še le s temi ukupima pravico, da odda jeden direktni glas. (To je ravno tisto, kar smo naglašali tudi mi v vesti današnjega zjutranjega izdanja o novem načrtu za volilno preosnovo; to je tista velika krivica, ki je obsežena v nezmisljeni ustanovi indirektnih ali volitev po volilnih močeh in koja morajo trpeti volilci v kmečkih občinah! In to veliko krivico hočejo prenesti v novi „splošni volilni razred“. Ne iz veselja do opozicije, ne iz trme, ampak iz polnega svojega prepričanja vztrajamo torej pri svojem menenju, da poslanska zbornica absolutno ne bi smela vsprejeti novega volilnega reda za državni zbor, ako se ne izbacne iz istega vsaj ta krivica. Op. uredn.) Da to ne odgovarja pravici in zdravemu načelu javnega življenja našega, to mora priznati vsakdo, ki ima le količkaj razsodnosti. Drugo, kar bi se moralo popraviti, je to, da niste vzeli v obzir, da v naših slovanskih rodbinah po vaseh stanujejo skupno 3 do 4 bratje, ki zajedno vodijo gospodarstvo. Ti imajo po zakonu pravico glasovati v drugem volilnem razredu. Tako se tudi vrši po nekod, ali samo tam, kjer je to v prilog večini. Govoré na sploh, moram pripomniti, da se v nijedni občini ni dovolilo toliko pravice in svobode v branjenju svojih pravic, kolikor se to dovoliti mora v urejeni državi.

Gospoda moja! Ako volilec mora do 3 ali 4 ure daleč, da dobi volilno listo, a se potem nekoliko dni prepira načelnik z glavarjem, ali naj mu da volilno listo ali ne, a pozneje (sporazumivši se) mu je ne da temu vrednemu seljaku, ali se more reči potem, da je prebivalstvu dana svoboda, da more braniti svoja prava, da vidi, da-li je vpisan v volilno listo samo oni, ki ima pravico biti vpisan. Tretje bi bilo, kakor dobro veste in je sploh znano, da morajo volilci kmečkih občin delati dolga pota, da izvrše prvotne volitve. To ni samo krivično radi daljave, ki jo morajo prehoditi, ampak prepričan sem, da to ni po volilnem zakonu. Četrto. V pojedinih mestih, kakor je meni znano v Poreču, je bila svoboda vnanjih volilcev omejena tudi s tem, da niso nikogar, ki ni bil volilec, pustili v dotično mesto. A koliko nevolilec je bilo dovoljeno vstopiti v mesto, ki so se izkazali s čemer si boji. Ti so uhajali svedobno. Jaz sem imel priliko, da sem videl na svoje oči jeden slučaj, ko je na dan volitve neki kmet, dospel do pred mesta, hotel v mesto, ali zavrnil ga je orožnik, rekši mu, da nima nikakega posla v mestu, in ako ne uboga, da ga zapre. Pri takih okolnostih, kakor sem izkusil dne 24. aprila istega leta, se ne more govoriti o popolni, niti o približni svobodi prebivalstva te pokrajine povodom volitev. Proti tako izvršenim volitvam moramo protestovati svečano, in ako nisem danes v stanju, da bi navel pojedine čine nezakonitosti in krivičnosti, bodi mi pa dovoljeno opomniti, da to že stoji v javnih pritožbah v državnem zboru. Da dokazem grdobo prvotnih volitev, zadošča, ako spomnim, da je bil v Poreču takoj po volilnem činu sestavljen zapisnik, da so protivniki imeli večino najmanje 50 glasov. C. k. oblast pa je našla pri drugi preiskavi večino 3 glasov; v Oprtju pa le 2% glasa. To je novost, da se more oddati tudi pol glasa. Ali ako vzamemo v obzir, da dotični okrajni komisarji določajo identičnost ali lično istinitost volilcev; in ako vzamemo v obzir, da je toliko v Poreču kakor tudi drugod glasovalo ljudij, ki niso imeli pravo glasa, da je

PODLISTEK.

Zaradi imetja.

Novela. Spisal Dobrávec.
(Dalje.)

III.

Začetkom povesti smo omenili oni večer, ko je Milka čakaje ljubimca skrbno pospravljala po sobi. Nekako čudno ji je bilo okolu srca, ker je šele po drugih izvedela, da je nagloma postal bogat dedič, njega pa ni bilo blizu.

Dobro četrte ure pozneje je že stal poleg nje.

„Kako si pridna, Milka; zmerom imaš polne roke de'a.“

— Prav to je moje veselje, v tem moja zadovoljnost. — O teh besedah se je Vilku zmračilo čelo. Deklica ga je pogledala in tudi ustrašila, zakaj slutila je, videča njegov upali obraz, da se mu je moralo zgoditi nekaj žalega.

— Saj nisi bolan, moj Vilko.

„O, kaj še! Popolnoma zdrav in —“

— In srečen si hotel menda reči, pa si se bal, da me iznenadiš. Le vem, že vem, da-si nisem bila tako srečna —

„Milka, ti si zelo radovedna. Te lastnosti imaš z zvrhano mero.“

Tudi nji se je stemnilo oko po tem očitaju, in svetla solza se je zablestela na njenih trepalnicah. Takšne besede so jo žalile, ker si je bila v svesti, da jih ni zaslužila. Mari ni on njen zaročenec? Morda nima prav nič pravice vedeti, kaj se mu je zgodilo? Užaljeno ga je pogledala, in v njenem očesu je on opazil prvo solzo — srčne britkosti. Ta ga je za trenotek ganila, da je prijel deklico za reko in spregovoril mehko in ljubeznivo:

„Ali se še spominjaš, Milka, kedaj sva se pred menjalnico menila o sreči in zadovoljnosti.“

— Tri mesece more biti tega, ondaj sva bila oba bolj srečna nego nocoj.

„To presodiš šele potem, ko izveš vse. Po strijcu sem podedoval izven nekaj malih plačil vse premoženje — več nego trideset tisoč. Stari mož se je bržkone skesal, da me je nekoč odpravil kot berača od hiše.“

— Moj Bog, Vilko! In tega nisi vesel. To rekši se mu je lahko naslonila na ramo — kot nekdanje čase — pa on ji ni pogladil mehkih las s čela, ni je imenoval o sladkim nazivalom. To je deklico osupnilo.

— Vilko, ti si bolan, mu je rekla in se strahoma ozrla v njegovo oko, ki je nemirno begalo s kraja v kraj, kakor da ne more najti mirnega kotička pod to streho. Da, bolan je bil Vilko Zalesnik, bolan, da-si je tajil zaročenki svojo srčno bolezen.

Hladno se je poslovil nocoj od Kalčevih in neprestano se je izgovarjal, da se mu mudi domov, od koder mora še v menjalnico zastran nekih državnih papirjev. V tla je gledal, ko je zapuščal hišo, kjer je po njegovih lastnih besedah nekdaj bivalo njegovo srce; v tla je gledal tudi potem, ko je stopal po ulici, koder je tolikokrat srečaval svojo Milko. Ona se je obupno ozirala za njim, ko mu je svetila po stopnicah, Težek kamen je bila skrb, ki ji je objela srce, ko je zatvoril vrata za seboj, kakor da odhaja za vselej. Celo po ulici se ji je zdelo, da stopa drugače kakor prejšnje čase. Po kratkih mesecih sreče je nocoj prvič okusila, da je v časi ljubezni tudi — strupa.

Pozno zvečer ji je mati govorila o prihodnji sreči:

„Vilko je bogat ženin. Ko bo napravil to in ono za ženitev, mu ne bo gledati na aleherni krajcar. Rodbinsko življenje začne gotovo za stopinjo višje nego sedanji njegovi tovariši.“

— Slišala sem, da ostavi službo.

„In pojde na kmete!“

— Kakor bogat gospod!

„In vzame tebe — naju s seboj?“

Ne vem.

Milki ni šlo takšno govorjenje od srca. Vedno bolj živo-si je bila v svesti, da Vilko ne namerava ž njo nič pametnega. Že sedaj kaže, da mu je bogata

glasovalo ljudij mladoletnih, da je glasoval sin za očeta, živi za mrtvega, da so glasovali taki, ki nimajo nikakega zemljišča, ki nimajo nikakega prihodka; ako vzamemo v obzir, da so se frivolno odbijali glasovi se slovenske in hrvatske strani; tedaj ni same prav verjetno, ampak more se reči že v naprej, da so se volitve izvršile na škodo slovenskega in hrvatskega naroda. Čemu se ima pripisati to? Po moji sodbi temu, da je vlada do sedaj vedno siadko nastopala proti vam, in ker je popustljiva, ker ni vršila zakona v onem zmyslu in oni smeri, kakor mislim da bi ga bila morala vršiti. Izvedenje volilnega čina je posel državne oblasti. Zakon določa, da komisar c. k. oblasti z občinsko upravo vred sestavlja volilno komisijo, ali zakon pravi, da državni komisar vodi volitev, pravi, da je istemu poverjeno vodstvo volilnega čina. Komisarju je torej gledati, da se vrši zakon za jedne in druge, in čim se prepriča, da je bil jeden ali drugi prikrajšan v svojih pravicah, gledati mu je, da popravi in da pride temu v okom. Ako bi bili komisarji tako postopali povodom zadnjih volitev, sveta dolžnost bi jim bila, da bi bili zaustavili prvotne volitve v Poreču, Vrsaru, Oprtlju, Vižinadi itd., pa kasneje nadaljevali volitve, ko bi se bili opozorili izvestni ljudje, da tem načinom se ne bode delalo dalje.

(Dalje prih.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 17. februvarja. 1896.

Državni zbor. (Poslanska zbornica.) Včeraj je bila druga seja po praznikih. V razpravi o najnem predlogu posl. Krausa radi neredov v zavarovalnem društvu „Austria“ izjavil je vladni zastopnik, da ravnatelj, upravni svet in vladnega zastopnika ne zadevuje nikaka krivda. Vlada je sicer načelno proti vsaki državni pomoči, ali z ozirom na posebne okoliščine je pripravljena poskrbeti, da železničarji ne bodo trpeli škode. (Veliki del zavarovancev so namreč služabniki pre železnicah.) Te dni se priobči v uradnem listu novo pravilo za zavarovanja. O glasovanju so vsprejeli najnost predloga, odklonila pa se je točka 3 o državni pomoči.

V razpravi o najnem predlogu posl. K a i z l a radi (po trditvi istega), nezakonitega osnutja ministerstva za železnice, izjavil je ministerski predsednik grof Baden, da z a s n o v a n j e ministrov spada med pravice krone. Minister za železnice vit. G u t t e n b e r g, je rekel, da vojno minist. nima nobenega posebnega upliva na novo ministerstvo in da je uradni jezik nemški pri vseh državnih železnicah, ne izvzemši Galicijo. V nadaljevanju razprave o proračunu naučnega ministerstva je govoril slovenski poslanec G r e g o v e c. V četrtak bode prvo čitanje načrta za volilno preosnovo.

Novi namestnik češki grof Coudenhove, je že prisegel in je bil vsprejet v avdijenciji pri cesarju. V avdijenciji sta bila vsprejeta tudi namestnik tržaški, vitez Rinaldini in namestnik kranjski,

dedščina več nego ona, katero je doslej nazival svoje najdražje na svetu. Kolikor globlje je segala v to stran, toliko britkeje je čutila, da bi utegnil Vilko celo drugod — izbirati. Imovit snubač je, kakoršnega bi se ne branile prve meščanske hčere.

To boli, boli . . .

Minil je tožno dan za dnevom, in dan za dnevom je vdova Kalčeva snovala nač. te hčerkinji sreči na Vilkovem bogastvu; deklici je pa srce trepetalo v strahu, kedaj počí novica: Tam in tam je snubil Vilko. V tolikih mukah ni mogla Milka dolgo ostati; povedala je materi svojo sumnjo.

„Pojdi no! Njega je prvi hip preuzela sreča o tolikem bogastvu. Skrbi z upravo posestva so ga začasno odvrnile od tebe; pozneje pa še živalneje usplapola njegova ljubezen, verjemi!“

— „Ko bi le moje srce govorilo drugače!“

Mati je mislila, kako občutljivo je mlado srce, dokler ga ne utrdijo skušnje resničnega življenja; Milka si je pa želela navzlic neprijetni slutnji, da bi bilo materino domnevanje resnično.

(Dalje prihodnjič.)

baron Hein. Vsi trije so bili povabljeni na kosilo pri ministerskem predsedniku.

O volilni preosnovi razpravljal je predvčerajnjem tudi slovensko-hrvatski klub. „Slovenskemu Narodu“ poročajo, da je bilo čuti mnogo pomislekov proti vladnemu načrtu. Konečno da je sklenil klub, da se morajo ugodno rešiti predlogi glede volilne pravice trgovinske zbornice ljubljanske in glede premembe volilnega reda za Štirsko in Koroško. Drugače bode klub glasoval proti vladni predlogi.

Ker se je bila razširila govorica, da se razpusti državni zbor takoj, ko bode vsprejeta volilna preosnova, zatrjujejo danes oficijoznim potom, da ni nič resnice na tej govorici. Mi pa menimo, da bi bilo dobro, da ne bi sedanja trhljeva zbornica razpravljala o pogodbi z Ogersko.

Dogodki na Bolgarskem. Angleži delajo prijazne obraze tudi v očigled preobratu, ki se je jel vršiti na balkanskem poluotoku. Pravijo namreč, da nastopivše popolno soglasje med Rusijo in Turčijo sloni pravo za pravo na podlagi, koje so zasnovali oni — Angleži. No, verjemi, kdor hoče, a mi ne verujemo, da bi re lakomni in zavistni Angleži res veselili vspehov — Rusije. Zabeležiti nam je tudi govorico — a le kakor govorico — da je vsled dogodkov na Bolgarskem omajeno stališče našega ministra za vnanje stvari, Goluhovskega, ker se je baje pokazalo, da so bili zgrešeni vsi njega računni in so bile krive premise, na koje je zidal svojo balkansko politiko.

Različne vesti.

Za podružnico družbe sv. Cirila in Metoda na Groti nabralo se je v krčmi „Obrtnijskega društva v Barkovljah“ dne 15. februvarija med veselimi svati 2 gl. 25. kr.

Za sežansko žensko podružnico sv. Cirila in Metoda sta nabrala gđc. Josipina Ozbiš in gosp. Nadoslav Pirjevec na veselici ognjegascev na „Vagi“ v Sežani 3 gl. 50 nč.

Poročevalec „Mattinov“ o razpravah v deželnem zboru goriskem bil je, kakor nam poročajo iz zanesljivega vira, neki c. k. — redar, po imenu z začetnico C. Kakor nam poročajo iz Gorice, bil je ta mož v vsaki seji deželnega zbora in je delal svoje beležke. — v klobuku. Za to našo trditve govori tudi dejstvo, da „Mattino“ ni imel svojega poročevalca pri mizi drugih poročevalcev. Zabeležili smo toraj tudi to dejstvo, ker je značilno kolikor toliko.

Velika maškarada „Tržaškega Sokola“. Naš poročevalec vzdramil se je iz svoje otrpelosti, našel je zopet svoj „koncept“ ter nam opisuje to tradicionalno veselico našega „Sokola“ v naslednjem pismu:

Dandanes živimo v dobi obnormalnostij. Dogajajo se nenavadne stvari v deželnih zborih Primorske: v Gorici, v Poreču in v Trstu. Ta abnormalnost v političkem položaju izvira menda (pravim „menda“, ker nisem astronom, ali zvezdoznanec, kakor gosp. Nabergoj) iz obnormalnostij, ki se pojavljajo v naravi sami. Namesto zime imamo spomlad, namesto snega padal je te dnij ogenj raz nebo, kakor nekdan na grešno Sodomo in Gomoro. Na vso srečo pa se to ni dogodilo v Trstu, ampak nad Madridom, kjer je razpočil meteor, dasi ne bi škodovalo, ako bi tudi v našem mestu koji „meteor“ ugonobil izvestne življe z „ognjem in žveplom“. In tem izrednim pojavom pridružilo se je celo nebo, kajti ljudje, ki se razumijo o zvezdoznanstvu več nego moja malenkost in gosp. Nabergoj skupaj, ti ljudje trdijo, da dne 28. t. m. celo luna mrkne, brzkone iz žalosti, ker je dotlej že končala vesela pustna doba. Ker pa se moja malovednost nikakor ne more spuščati v razprave o visoki politiki, še manje pa o višem zvezdoznanstvu, ostati moram lepo na domačih tleh v prav prijetnem kraju, namreč v redutni dvorani gledališča „Politeama Rossetti“, kjer se je zbrala vesela družba, da počasti kar najbolj dostojno princa Karnevala. Le to bi hotel pripomniti, da so te letošnje obnormalnosti v naravi vplivale tudi na živelj in gibanje tržaških slovenskih društev, a vplivale so, to bodi naglašeno, jako povoljno. Toliko pri obeh slovenskih delavskih društvih, kolikor v središču slovenske inteligencije tržaške, v „Čitalnici“, in slednjič pri čilem našem „Sokolu“ opaziti bilo je letos nenavadno živahnost pri vseh

društvenih veselicah. In tako je prav; saj nikjer ni zapisano, da moramo tržaški Slovenci vedno spati; letos baje niti medvedje ne spē, ker ni zime, mi pa smo mnogo krotkejši nego medvedje, kajti tudi mi plešemo takó, kakor nam svirajo drugi

Da se ne bodete hudovali na mojem „modrovanju“ Vi gospod urednik in da ne bi ta all ona dražestna naročnica Vašega lista morda celo zaspala nad temi vrsticami, povem Vam torej, kakó je bilo na „Sokolovi“ veliki maškaradi.

Vstopil sem tam, kjer so vstopali drugi ljudje, namreč pri vratih v ulici Chiozza. (Ne zamerite, da si bišne številke nisem zabeležil: brzkone je tudi ni. Saj je vrli naš „Sokol“ celo s svojo telovadnico jednostavno „na vogalu“) . . . Po pravici Vam bodi povedana, da sem bil presnečen obstal že na pragu. Stopnice so bile pokrite s preprogami kakor n. pr. v namestništveni dvorani, kadar je tam kakšna „parada“, ograje ukusno ovite zelenjem, izmed katerega so bliščale cvetke v narodnih barvah. V kotih so stale razne cvetlice, domače in eksotične. Prišedšega na vrhu stopnie, pozdravil te je slovanski „Živio“, spleten iz bršljana. Človeka moral je prešiniti nekak slavnosten duh, nekako tajinstveno pričakovanje veselja, ki bode vladalo na tej maškaradi. (Mimogredé bodi iztakneno, da so to ukusno okrasbo priredile preproste okoličanske roke. Vsa čast jim!) V dvorani, prepreženi z zelenimi nakiti, kar se je jake skladalo s škrlatno prepreženimi stenami, v dvorani torej bilo je že veselo vrvenje: šarena gnječa, ki ti je jemala vid, ako si stopil na oder poleg vojaške godbe. Na desni strani tega odra visela je ponosna „Sokolova“ trobojnica, poleg odra so pa bili častni sedeži za deputacije društev, ki so počastile maškarado s svojim obiskom. Zastopana bila so ta-le društva: „Edinost“, „Slovanska čitalnica“, obe „podporri društvi“, veterani, „Unione operaia“, „Slovansko pevsko društvo“. Med gosti bilo je več častnikov. Ples v tej gnječi otvoril je podstarosta „Sokola“. Ker pa je isti zajedno tudi urednik našega lista, izbral si je družico izmed obilno krasnih mask — „solčnice“. To pa ne samo zaradi pravičnosti in enakopravnosti, o kateri se sleherni dan širokousti v listu („solčnica“ je bila namreč prva prijavila svoj prihod), marveč radi tega, ker je bila „solčnica“ obljubila, da bode prijano obsevala na maškaradi zbrana slovanska plemena. Umevno je, da si je ta gospod hotel pridobiti naklonjenost „solčnice“ v blagor veleslovanstva, zbranega v tej lepi dvorani.

Izmed karakterističnih in lepih mask zabeležil sem razven že omenjene „solčnice“ še: prekrasno „spomlad“, brhko „ženjico“, več „okoličank“ v lepi narodni noši, „Rusinji“ s prijateljicami „Črnogorkami“, nekoliko „turistinj“, „alpinistinje“, cel zavod dražestnih „bebéjev“ in pa one glasovite vratolomne „klovne“, ki so prihiteli iz oddaljenega Čien-Čina, da pokažejo ob lastni zabavi svojo spretnost strmečemu občinstvu. In skakali, kolobocali in nagajali so ti „klovni“ v obče veselje prav v obilici. Jedna elegantna „jahačica“ švrkala je s svojim bičem po „kavalirjih“, ker ni imela konja na razpoloženje. Med družbo se je šetal ponosen „gigerl“ s toli ogromnim „kolom“ v roki, da sem res kar strmel, vidó toliko fizične moči in — potrežljivosti. Jaz za svojo osebo tega „kolca“ izvestno ne bi nosil po dvorani niti dve minuti. Ta pohajač mestnih tratoarjev je zares občudovanja vreden.

Kakó pa naj naštejemo množico onih fantastičnih mask, ki so vrvele, žlobodrale in smejale se srebrno-zvonkim glasom? Tega ne morem. Dovolj bodi rečen, da je bilo vseh mask izvestno kakih 200, ako ne več. Čudil sem se, da niso došli niti „italijanski generali“, niti deputacija „Abesincev“ in „Šoancev“. Poizvedel sem pa, da črne niso došli, ker so čitali v „Edinosti“, da pridejo strahoviti „italijanski generali“. Le-teh da so se zbal. (Vidite gosp. urednik, to je posledica Vaše časnikarske indiskretnosti! Prihodnjič, prosim Vas, držite jezik lepó za zobmi!). „Italijanski generali“ pa so morali zopet „ainrikati“, ker jim je Crispi baje ukazal, da morajo v najkrajšem času pohrustati vso abesinsko sodrgo.

Kakor vesten „reporter“ tudi ne smem pozabiti, da je bilo gospé in gospic v elegantnih toaletah. Dotične krasotice pa naj mi blagovoljno odpusté, ako ne opišem njih toalet, niti ne nave-

dem njih čestitih imen. Žal, doslej se nisem še vspel do „Piccolove“ visoke „reporterske“ šole, in odkritosrčno priznavam, da se sicer nekoliko razumim na žensko krasoto, na „toalet“ pa čisto nič.

Zelo me je veselilo, začuvšemu o prvi kadriji divne slovanske komade, a še bolj me je veselilo, ko je nastopila med splošnim ploskanjem „Slovanska glasba“, došla naravnost iz Sredca. Navdušenje pa je postalo upravo viharo, ko je glasba stopla sredi dvorane v okrog ter tamburala elektrizirajoči naš „Naprej“. To so vam tamburaši in tamburašice po „božji milosti“! Ne čudim se, da so jih Bolgari tako neradi pustili iz svoje srede. In morali so dodati še jeden komad: razveselili so nas s Farkaševim mazurko. Ploskanju ni bilo ne konca ne kraja, od vseh strani razlegali so se burni klici „još!“ In „slovanska glasba“ ustregla je splošni želji ter tamburala še skladbo „Lepa naša domovina“. Čast in slava vrlemu njih voditelju! V tem je nastopil oni „znameniti gost“, o kojega prihodu ste že sporočili. Ta gost bil je oni glasoviti — *§. 10.*

Sedaj pa pomislite blagovoljno na moje iznenadenje! Kar zmešalo se mi je v glavi. Kaj hoče ta „§. 19“? Sicer se ne bavim s politiko, to pa vendar vem, da znači §, ali člen XIX. državnih temeljnih zakonov nekako ravnopravnost vseh narodov — na papirju, §. 19. t i s k o v n e g a z a k o n a p a n e k a j s t r a š a n s k e g a z a — t r e d n i k e listov, ki morajo na temelju tega šmentanega paragrafa objavljati več ali manj opravičene „popravke“. A blagodejen bil je pa vendar nastop tega „§. 19“ na maškaradi. Ako je bila morda med zastopniki raznih slovanskih plemen (posebno med zastopniki možkega in ženskega spola), koja mesloga, značil je „§. 19“: „Mir boji med vami, naj ste vsi „ravnopravni“. In navstal je takoj božanstveni mir. Meni ubogemu poročevalcu pa se je videl ta strašni „§. 19“ kakor živo svarilo: Dečko, pazi dobro, ko boš pisal poročilo, da ne boš moral popravičevati!“ In zato sem Vas bil prosil, g. urednik, 24 ur odloga.

In znate, kaj sem „izgruntal“? Evo Vam? §. 19 državnih temeljnih zakonov naj bi uveljavili oni gospodje, ki sede v baržunastih naslonjačih okole „zelene mize“, tudi v življenju, to je v praksi, §. 19. iz tiskovnih zakonov pa naj popravi tako, da bodo uredniki primorani prijavljati „popravke“ le tedaj, kadar bodo isti opravičeni. In mirna Bosna! Poizvedel sem pa še nekaj drugega. Znate, o čem govori §. 19. društvenih pravil „Tržaškega Sokola“? Glasi se jako lakonično: „Društvo neha“: a) kadar ga vlada razpusti; b) ako to sklene občni zbor. §. 19. v pravih „Sokola“ je, kakor vidite, silno odlijozen, in zato se nadajam, da se ne uresniči ni po prvem ni po drugem svojem delu! . . .

Ni treba, da vam opisujem vrvenje o plesu. Komad je sledil komadu in tako je došla ura odmora. „Sokol“ razredili so se v vrsto in med zvoki koračnice „Naprej zastava slave“ korakal je „Sokol“ za svojo zastavo iz dvorane.

Kako vrvenje je bilo tudi po odmoru do ranega jutra, znači naj dejstvo, da je zadnje kadrijo plesalo še do 120 parov.

To poročilo zaključujem s pojasnilom, da ona „velika velika“, ki stoji na čelu notice o „maškaradi“ v današnjem zjutranjem izdanju Vašega cenjenega lista, ni bila iz mojega koncepta. Saj sem bil izjavil, da pridem danes še-le v koncept. Dodajem le še iskreno svojo željo na adresu „Sokola“ z vsklikom: Živi, razcvitaj se, naraščaj!

Slovanska čitalnica tržaška v letošnjem predpustu. Predpustna doba se je končala minolo soboto za našo slovansko čitalnico. Umestno je torej, da konstatujemo sedaj, da se je družbeno življenje letos dokaj povzdignilo tudi v naši čitalnici. Štirje jako dobro obiskani in živahni veliki plesi bili so na programu. A poleg tega so bili vsake srede domače zabave, tako zvani „Besedini večeri“, na kojih se je podučeval salonski ples istega imena: „Beseda“. Zlasti je naglasiti zadnji veliki ples, ki se je sponesel najbolje in je trajal pozno v noč. Ta večer se je plesala „Beseda“ in je vzbudila veliko navdušenje toliko pri plesalcih, kolikor pri gledalcih. Kako priljubljen je ta ples, pričča dejstvo, da se je letos izvajal v drugič. Jako intenzivno se je udeleževala našega socialnega živ-

ljenja tudi tukajšnja češka naselbina, koje zastopniki so bili med najvrlejšimi plesalci. Le ti zastopniki češke naselbine so tudi sicer dobro znani po svojem zanimanju za našo družbo, po svojih simpatijah, ki jih goje za našo stvar, tako, da jih smemo postaviti v izglede naših domači mladi inteligenciji. Dá, dá draga mladina, ki se prištevaš slovenskemu razumništvu, posnemaj le svoje češke vrstnike, kolikor se dostaje rodoljubja in vztrajnosti pri narodnem delu! Čitalnici pa čestitamo na tej pridobitvi in s to častitko sklepamo tudi željo, da bi se v bodoče dvigalo to društvo više in više, kakor vrhni predstavitelj tržaškega slovstva.

Usoda poljskih izseljencev na goriškem kolodvoru. Piše nam se iz Gorice: Že pet dni se nahaja na Goriškem kolodvoru 47 poljskih rodovin z 237 osebami. One so se namenile v Brazilijo, a so bile ustavljene v Korminu po nalogu italijanskih oblastnih. Na to pot so jih spravili brezsrčni agenti in pa — gališki odnošaji. Iz Galicije se odpotovali preko Ogerske na Reko, od koder so hoteli dalje po morju. Prebrisani agent jih je spremljeval do Reke in ko je opazil, da ne morejo naprej, nagovoril je izseljence, naj odpotujejo na Genova. Izseljenci so si res kupili listke, a niso smeli preko avstrijske meje. Agent je dobil od vsake družine po 10 gld., torej skupno 470 gld. in jo je popihal. Goriška policija ga zasleduje brezuspešno. Kakor že rečeno, izseljenci so že pet dnij tukaj in delajo preglavico naši redarstveni oblasti. Mejnjami je veliko žen in otrokodojenčkov. Vsa nagevarjanja, naj se povrnejo v domovine, ne pomagajo — vse grožnje in rotnje z vojaki, žandarji, bajoneti, samokresi — je brezuspešno. Izseljenci ne marajo več v svojo domovino in velé, da rajše poginejo na mestu. Ako pomislimo, da prebivaje že sedem dnij v vagonih, ne da bi si mogli olajšati položaj, ter da trdovratno ne popuščaje v svojih sklepih, tedaj moramo misliti, da moraje biti tehtni vzroki njih trdovratnosti. Med njimi je rodbin, katere imajo na razpolago od 20 gld. do 1500 gld. Izselili so se, ker ne morejo živeti na domu. Ne, robotati morajo slavni poljski zlahti, moški za 15 nvč., ženske za 10 nvč. na dan. Našemu poročevalcu so se pritoževali, da ni istinito, kar so trdili na Dunaju, da dobivajo na dan po 80 nvč. do 1 gld., kajti nad 15 nvč. ne dobiva ni jeden! In kako naj živi s 15 nevčiči na dan cela rodbina? Drugemu zopet je bilo prodano premoženje na dražbi radi davkov; ostal je revež z malo njiivo, katere je potem še sam prodal za 60 gld. in se namenil v Brazilijo, nadejaje se, da tam dobi boljših odnošajev nego v svoji slavni domovini. Dunajska vlada je naznačila izseljencem 1000 gld. podpore, naj se povrnejo, oni pa ne marajo tega storiti. Ko so prišli žandarji in jih hoteli spraviti s silo v vagone, so rekli, da so ti njih prijatelji; vojaki so jim bili bratje in bajoneti pa v — varstvo. Toda niso se hoteli udati ni — nagevarjanju, ni pred bajoneti, pa tudi ne samokresu, s katerim jim je netaktno grozil neki redarstvenik. Ko je namreč zažugal le-ta, da bo streljal mej nje, ako se ne udajo zapovedi, stopil je naprej jeden izseljencev ter se mu stavil na razpolago, veleči mu, naj strelja v njega, ker rajše umre takoj, nego da bi doma umiral. Drugi se je izjavil pripravnim položiti glavo na tračnico, naj mu jo kolo odseka, le da preskrbe njegove otroke, — domov pa da ne pojde več. Kako konča ta proces, ne moremo znati, le to znamo, da morejo rodbine same živeti v vagonih ob suhem kruhu, ker ni nikdo poskrbel, da bi dobili prenočišča kje drugje za čas, dokler se reč ne reši konečno. Pomislimo samo, da morajo spat v vagonih; utrujene matere pa morajo še povrh otroke dojeti. Ko bi namesto Poljakov bili Italijani ali Nemci — našlo bi se morda prostora za njih prenočišča in storilo bi se morda kaj več, da se jim olajša položaj; tako pa, ker so Poljaki, na vse zadnje vendar-le Slovani — za njih ni možno dobiti vsega tega. O konečni usodi teh siromašnih izseljencev sporočimo še.

Nočemo trditi sicer, da se je tako postopalo po višem nalogu, vendar pa si usojamo prositi više oblasti, da bi iste poučile svoje niže organe o tem, kar se sme in kar se ne sme posebno v takih slučajih, ko je posla z — nesrečniki. Opom. ured.

Včerajšnji tržaški „korzo“. Redkokedaj sm^o tako srečni, da bi mogli soglašati s „Triester Tagblattem“, takó kakor soglašamo z njegovim značilnim poročilom o včerajšnjem „korzu“. Sodba „Tagbl.“ je sicer lakonična, vendar pa tako popolna, da fotografično vernostjo označuje včerajšnji „korzo“. Glasi se pa: „Vozov: 0; šopkov cvetic: 0; nezgod: 0. Sie transit.....“

Odsev peterovoglatih zvezd v Gorici. — Pišejo nam iz Gorice: „Menda nalašč radi tega, ker so odkrili v Trstu peterovoglate zvezde, prikazale so se take zvezde tudi v Gorici toda v drugi obliki. V goriškem glediščnem društvu priredé danes (pustni torek) maskiran ples. Lepaki so tiskani v Paternolljevi tiskarni na papirju, ozaljšanem litografično v Italiji. Ta papir krasijo polnaga ženska podoba in veliko peterovoglatih zvezd v svetlem tisku na belem polju tako, da ni mogoče opaziti zvezd na mah, ampak po pozornem premetovanju. Ali ni to demonstracija ali pa izkaz soglašanja s peterovoglatimi zvezdami, katere se bile odkrite v Trstu?“

Iz Idrije nam pišejo: Veseljak predpust bliža se svojemu koncu, in žnjim tudi vse zabave. Da se jih je nekaj vršilo tudi v zakotni Idriji, je pač umevno samo ob sebi.

Vrlo delujoče del. bral. društvo je priredilo 9. t. m. v obširni dvorani gostilne pri „črnem orlu“ svojo predpustno veselico. Velika dvorana je bila polna do zadnjega prostorčka. Razven delavcev se je udeležilo precejšnje število gosp. uradnikov in meščanov. Ves program je bil mojstersko dovršen, a iz med pevskih točk je vsem najbolj ugajal „Venec Vodnikovih in od njega zloženih pesmi“, katerega so peli izborni vrli gg. pevci in g.čne pevke s spremljevanjem godbe. Veselo igro, „Blaznica v prvem nadstropju“ uprizerili so naši diletantje prav dobro. Vsa čast na tako sijajnem prirejenem večeru gre slav. odboru in gosp. društvenemu pevovodju, Pavšič-u. Po dovršenem programu smo se seveda malo zasukali, ali zaradi premajhnega prostora res ni bilo moči kaj dobro plesati.

V soboto, dne 15. t. m. je pa prisadilo društvo paznikov (seve, v prostorih društva „Kazine“) svoj plesni venček, ki je bil dobro obiskan od strani paznikov, nekaj uradnikov in meščanov. Do letos razpošiljalo je to društvo samo nemška vabila, letos pa si je vendar omislilo tudi slovenskih. Samo pri razpošiljevanju vabil je odbor delal nekaj razlike, kar pa mislim, da tudi popravi v prihodnje.

Tehtna družba. V Chehsu je bil nedavno banket, katerega so se udeležili vsi Italijani in Švicarji, ki stanujejo v tem mestu, in morejo dokazati, da tehtajo najmanj 100 kil. Sešlo se je 23 gostov, od katerih je najlažji tehtal 100 kil., najtežji pa 128 kil. Poslednjega so seveda izvolili za predsednika. Banket se je bil vršil redno, debeluh so od sedmih zvečer do dveh zjutraj pri mizi sedeli, jeli in pogovarjali se. Okrog hôtela je pa bilo polno radovednežev, ki so skozi vrata in okna opazovali zbrane debeluhe.

Milijonarja so okradli. Dne 19. januarja zjutraj mađ 7. in 9. uro so tatovi odnesli za 1000 dolarjev srebrnih nožev in vilic iz stanovanja Maurice v Novem Yorku. Ne na vratih, ne na oknih ni bilo videti znaka, kako so lopovi došli v shrambo. Policija prav nič ne ve kaj in kako, a vendar so prišli nekaj ljudi, ker so sumni. V tej shrambi je bilo za 7000 dolarjev srebrne posode, a tatovi so se zadovoljili z malim delom.

Trojni umor. V Kalinowszczyzni v Galiciji so našli dne 29. januarja umorjeno rodbino treh oseb. Očeta našli so zaklanega v postelji, mater zadušeno pod posteljo, otrok je pa zgorel, ker so morilci slamo zažgali v postelji. Po morilcih ni nobenega sledu. Ker je bila rodbina revna, se misli, da to ni ropni umor.

Pod krinko.

Spisal Ivan Fejdiga.

Kakor bojni vrišč pričela se je maškarada, — vojaški orkester gromel je se svojimi burnimi komadi s potrojenim odmevom po orjaški dvorani. „Na ples!“ zadonel je zvonek moški glas izpod krinke divnega harlekina in v hipu zavrtel se je ves kalejdoskopični prizor v kaotični vrtil-

nec. Bilo je, kakor bi v cvetočem vrtu hipoma se dvignole vse cvetice od tal in se jele vrteti v strastnem kolobarju.

„Moja ponižna vijolica, Vi pak se ne marate udeležiti splošnega bakanala?“ vprašal je velikanski „rogač“ malo, drobno cvetico, sedečo za-se na rudeče-baržunastem stolu ter se poklonil globoko pred njo.

„Saj vidite, da sem „ponižna vijolica“ ter da se malo zmenim za drugo cvetje — — o, prosim, ne nagibajte se s svojimi groznimi rogmi preveč k meni, sicer mi poderete vso mojo pomladansko garderobe“ dahnila je ona in se koketno obrnila v stran.

„Ah, oprostite mi predrznost! Toda, ako je to resnica, da ima skromna cvetice večjo moč, v kolikor se tiče očaranja, nego žareča visoka vrtinica, tedaj, tedaj ste dosegli, kar morda niste hoteli: očarali ste mi srce, dušo, vse moje bitje in — —“

„— in morda celo rogé?“

„Tudi rogé, ako hočete, — ves, ves sem Vaš, ker Vas ljubim —!“

„Pod krinko!“

„Ne bodite grozovita, mila, nežna vijolica in verujte mi, da v tem jednem hipu, ko ste se odmaknila mojim rogem, leži Vaša zmaga nad mojim srcem, — ali hočete biti moja?“

„Ker ste tako nagli, dovolite mi, da Vam takoj odgovorim: tudi jaz sem očarana in sicer po Vaših — rogeh. Čudovita je moč trenutka — tudi jaz Vas ljubim, tudi jaz hočem biti Vaša, toda pod jednim pogojem — —“

„Oj govorite!“

„Da ljubezen najina ne traje dalje, kakor kolikor dolgo nosiva najini maski.“

„Ne dalje? Vi imate, — Vi ljubite merda družega?“

„Ha, ha! Ljubim, da, tako, kakor Vas, — pod krinko!“

„Ne umejem Vas, gospica.“

„Čudno! Saj se vender ljubi večina človeštva le pod krinko. Jeden hip, neznamen povod, v pravem trenutku govornjena beseda, en pogled, vzdih, in ljubezen je gotova, prisega „večne zvestobe“ dana, — zvestobe, katere je navadno obema žal že v poslednjem hipu in bi se je rada iznebila, ako bi jima ne branil ponos — — — laž, laž, vse laž, maškarada, vse življenje maškarada, kakoršno vidite tu pred seboj; ali sem uganila?“

„Čudovito! Strmim nad Vašo bistrumnostjo tiha vijolica!“

„Ali sem uganila?“

„Uganila, popolnoma — —“

„Ha, ha! Morda ste tudi Vi tako zaljubljen, tako „oddan“?“

„Žalibog, — ako bi mogel nazaj!“

„Kakor jaz — kako sva si jednaka! — kako dobro, da imava krinki, sicer bi se morala sramovati drug drugega!“

„In ali je ni pomoči, — ali nočete biti moja tudi po maškaradi?“

„Morala bi biti nezvesta onemu — —“

„Bodite, — vsaj tudi jaz pretržem z veseljem, samo da si moja Ti, nebeška deklica, — vez z ono, ker brez tebe ne morem živeti!“

„Kakor on! Torej — velja!“

„Kedaj se vidiva vprvič — brez maske?“

„Brez te maske, hočete reči; — ako Vam drago jutri popoldan ob treh v ulici Farneto. Imela bodem na klobuku vijolice in Vi?“

V tem hipu je prihrumelo nebroj mask in ju obsulo, nagajivši jima. Morala sta se ločiti in se izgubiti v vrtincu.

Teško je pričakoval drugi dan Gismondo tretje ure in od nestrpnosti vrela je v srce Aniti — — oba sta kipela od radovednosti za objektom nove ljubavi. Konečno je udarila tri in lahkim korakom prihitela je po trotoarju Anita s šopkom vijolic na klobučku. Čakal jo je Gismondo in ko jo je ugledal, nalahno zarudel. Hotel se jej je odmakniti tudi ona hotela je zaviti v stran. En hip sta ostrmela oba in „ali je mogoče!“ Da bi bil to on? Da bi bila to — ona, vprašaje se pri sebi sta si zmedeno segla v roke. Potem pa je zadonel zvonek smeh mimo zidovja hiš in odšla sta skupno dalje . . .

Oj laž, oj — maškarada, kako podobno je vama — življenje!

Najnovejše vesti.

Gorica 18. V popolnjenje današnje vesti (Glej razne vesti! Ured.) o izseljencih naznanjam vam v naglici, da izseljenci niso Poljaki, ampak Malorusi ter da goriški Slovenci danes popoldne pogosté te nesrečne svoje brate, razdelivši med iste hrane, vina in piva.

Poziv!

II. prim. vojaško-veteransko društvo za Goriško in Gradiško, pod najvišjim pokroviteljstvom Njeg. c. in kr. apostolskega Veličanstva cesarja Franca Jožefa I. je razposlalo nastopni poziv:

Društveno načelnštvo je sklenilo postaviti o petdesetletnici vladanja Nj. Veličanstva, presvitlega našega cesarja in kralja, najvišega pokrovitelja našega društva, spomenik našemu slovečemu rojaku in junaku: baronu Andreju Čehovinu (Zhehovin), c. kr. topničarskemu stotniku, čigar ime sije v zgodovini naše domovine v neminljivi slavi, in to v njegovem rojstnem kraju, v Gorenji Branici, v okrajnem glavarstvu goriškem.

Čehovin se je narodil kot sin priprostih starišev dne 26. avgusta l. 1810. Unovačen leta 1831. k topničarstvu, je služil v slovečem avstrijskem bombardirskem krdelu; pri 4. topničarskem polku je dosegel vse podčastniške šarže. Potem je bil pri imenovanem polku 28. julija 1848. imenovan c. kr. poročnikom, in 1. novembra 1849. v II. artilerijskem polku c. kr. nadporočnikom. Leta 1852. je bil kot c. kr. stotnik premeščen k 8. topničarskemu polku baron Smola.

Ko se je Piemont l. 1848. vojskoval z Avstrijo, je bil naš Čehovin nadognjičar, a že tedaj je skazal v bitkah pri Montanari dne 29. maja in pri Soma-Compagni 25. julija svojo vojaško nadarjenost. Vsled svojega hladnokrvnega, treznega in spodbudljivega vedenja je bil prvo odličen s srebrno svetinjo hrabrosti I. vrste in koj potem še z zlato svetinjo hrabrosti.

V bitki pri Mortari, dne 21. marcija, streljal je tako grozovito v sovražnika, da se je ta kar umaknil. Čehovina baterija je napravila tak metož v sovražnih vrstah, da se je mogel naskok dovršiti brez težave. Posledica temu redkemu junaštvu se je pokazala v tem, da so zajeli pet topov, več vojaških voz in kakih 1600 sovražnikov.

Dva dni potem, 23. marcija, v bitki pri Novari, se je odlikoval Čehovin zopet po drugem junaškem in previdnem činu.

V hudem streljanju grmeče bitke, kjer je sodeloval naš Čehovin, sta bila sneta dva topa njegove polbaterije; ali neprestrašeni junak je odgovarjal z enim topom dva najsterim pije-monteskim, in to tako dolgo in izdatno, da je bilo možno rešiti se nevarnega položaja 9. lovskega batalijonu in Frano-Karolovi pehoti, ki sta se umaknila.

Korni poveljnik, feldcajgmajster bar. d'Aspre, ki je bil priča tega občudovanja vrednega Čehovina čina, prišteval ga je največjim junaštvom, koja pozna topničarska zgodovina; to je tudi priznal kapitelj reda Marije Terezije.

Vsled tega je Nj. Veličanstvo, naš presvitli cesar, z najvišjim sklepom z dne 29. junija 1849. Čehovina najprej imenoval vitezom reda Marije Terezije, potem pa leta 1850. baronom.

Čehovin je imel še druge svetinje, namreč papeževo svetinjo, svetinjo velikega nadvojvode toskanskega, vojaškega reda za zasluge III. vrste in častniški križ za zasluge.

Še-le 45 let starega, torej v cvetu moških let, je Čehovina pokosila nemila smrt po dolgi boleznii v Badenu pri Dunaju 10. septembra 1855.

Njegovega pogreba so se udeležili prevzvišeni udje naše cesarske hiše ter načelniki civilnih in vojaških oblastev z Dunaja. Hoteli so na vreden način skazati zadnjo čast Čehovinu, junaku, ki si je nabral toliko lovorič v laški vojski za cesarja in domovino.

Da ostane torej vedno živ spomin na tolikega junaka Čehovina tudi v naši deželi, sklenilo je načelnštvo veteranskega društva goriškega, postaviti mu v njegovem rojstnem kraju, v Gorenji Branici, spomenik, ki ima biti zgovorni vrstnikom in potomcem nego je pisana zgodovinska beseda. Spomenik bode sporočal o

neumrljivih Čehovinovih junaštvih sedanjim in bodočim rodovom!

Ker pa naprava takega spomenika zahteva večjih stroškov, nego bi jim bilo podpisano načelnštvo kos pri vsej dobri volji, obrača se s tem do visokorodnih plemičev, c. in kr. vojakov, c. kr. domobrancev, do veleč. duhovstva, do naših bratskih društev in v obče do vseh blagih somišljenikov z udano prošnjo, da bi blagovolili podpirati to podjetje z radodarnimi doneski.

Sprejme se vsak dar, še tako majhen, hvaležnim srcem ter razglasi se po časopisih.

Darovi naj se blagovolé pošiljati načelnštvu podpisanega društva v Gorici.

Podpisani odbor goji prijetno nado, da naš poziv ne pade na nerodovitna tla.

V Gorici, meseca februarja 1896.

Anton Jacobi,

c. kr. domobranski stotnik,
društveni predsednik.

Dr. Mih. Hentschel-Wildhaus, Grof Willem Puppi,
I. podpredsednik. II. podpredsednik.

Karol grof Lanthieri à Paratico, bar. Schönhaus,
c. in kr. huz. nadporočnik z. sl.,
višji poveljnik veteranov.

Josip Pallich pl. Caarburg, Ivan Simič,
c. kr. domobranski nadporočnik, blagajnik
tajnik.

ŽELEZNIŠKI VOZNI RED.

(D) *Dravna železnica.* (Postaja pri sv. Andreju)

Od dne 15. septembra 1895.

ODHOD:

6.30 predp. v Herpelje, Ljubljana, Dunaj, Beljak.
8.35 " v Herpelje, Rovinj, Pulj.
4.40 " v Herpelje, Divača in Pulj.
7.80 " brzovlak v Pulj, Divača, Beljak na Dunaj.

Lokalna vlaka ob praznikih:

2.20 popol. v Divačo
4.19 " v Boršt.

DOHOD:

8.05 predp. iz Herpelj.
9.50 " iz Pulja, Rovinja.
11.15 " iz Herpelja, Ljubljano, Dunaja.
7.05 popol. iz Pulja, Rovinja, Dunaja, Ljubljano, Divača.
9.45 " brzovlak iz Pulja, Rovinja.

Lokalna vlaka ob praznikih:

7.29 popol. iz Boršta.
9.35 " iz Divača.

Razglas.

Dne 10. sušca t. l. od 10 do 12. ure dopoldne, vršila se bode minuendo-licitacija za popravo farnega stolpa Kožanskega. Licitacija se bode vršila v hiši prvomestnika M. Ambrožiča na Reški vodi, kjer so tudi načrti in proračun do dneva licitacije razpostavljeni vsakemu na ogled.

Vse delo je cenjeno na 4523 gl. 33 nč. Kdor prevzame delo, ima položiti 10% kavcije.

M. Ambrožič,

IVAN H. POHLY TRST
Ulica Coroneo št. 9.
zastopnik
parnega mlina Concordia
V BUDIMPEŠTI
priporoča najtopleje spoštovanim prijateljem izdelke tega znamenitega mlina.
Vsakoletna produkcija milijon
meterskih stotov.

Kranjske klobase
se prodajajo v žganjariji na vogalu ulice Torrente in ulice S. Francesco.
Krčmarjem in drugim prodajalcem daje se navadni skonto.

Nič več kašlja!
Balzamski pectoralski prah
ozdravi vsak kašelj, plučni in bronhijalni
katar, dobiva se v odlikovani lekarni
PRAXMARER „Al due Mori“ Trst, veliki trg.
Poštne pošiljave izvrjujejo neutegoma.